

Sygnatura akt II C 471/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa E. T.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 13.130 zł ustawowymi odsetkami od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia zapłaty

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.275 zł (dziesięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
2. zwraca powodowi ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 414,60 zł (czteryście czternaście złotych sześćdziesiąt groszy) z kwoty 800 zł (osiemset złotych) uiszczonej w dniu 3 października 2014 roku, tytułem równicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę (...)28 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 471/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 24 czerwca 2014 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód B. T. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 13 130 złotych tytułem odszkodowania za uszkodzenia powstałe w pojeździe marki (...) o numerze identyfikacyjnym (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że wskutek zdarzenia z dnia 4 października 2012 roku uszkodzeniu uległa ładowarka kołowa (...) 380-6 o nr identyfikacyjnym (...), będąca własnością powoda. Odpowiedzialność za zdarzenie ponosi osoba objęta ubezpieczeniem OC u pozwanego. Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił na rzecz powoda kwotę 10 420 złotych netto. W ocenie powoda koszt naprawy wynosi jednak 23 550 zł netto. Powód zakwestionował dokonany na zlecenie pozwanego kosztorys naprawy w oparciu o uwzględnienie części nieoryginalnych, urealnienie na części zamienne, a także stawkę za roboczogodzinę – 50 zł. Żądana kwota jest kwotą netto, bowiem powód jest płatnikiem podatku VAT.

(pozew k. 2-3v, pełnomocnictwo k. 4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 lipca 2014 roku, pozwany reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa, oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany potwierdził przyjęcie odpowiedzialności za szkodę z dnia 4 października 2012 roku i wypłatę na rzecz powoda kwoty 10 420 złotych tytułem zwrotu kosztów naprawy ładowarki (...). Pozwany wskazał, że w pojeździe powoda występowały uszkodzenia niepozostające w związku z przedmiotowym zdarzeniem. Nadto zakwestionował dokonanie kalkulacji z uwzględnieniem stawki 100 zł/rbg oraz podniósł, że zamontowanie w pojeździe nowych części zwiększy jego wartość.

(odpowiedź na pozew k. 25-25v, pełnomocnictwo k. 26, odpis KRS k. 28-30)

Postanowieniem z dnia 3 września 2015 roku, wobec śmierci powoda, Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 174 par 1 pkt 1 k.p.c., oraz w oparciu o art. 180 par 1 pkt 1 k.p.c. podjął zawieszone postępowanie w sprawie z udziałem E. T. jako następcy prawnego powoda. E. T. była w niniejszej sprawie reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata.

(postanowienie k. 119, pełnomocnictwo k. 113)

Do dnia zamknięcia rozprawy stanowiska stron pozostały niezmienione.

(protokół rozprawy k. 117-118)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 października 2012 roku w Ł. przy ulicy (...), doszło do kolizji drogowej, w ten sposób, iż kierujący pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), podczas wykonywania manewru cofania, uderzył w pracującą maszynę (...) 380-6 należąca do B. T.. Sprawca zdarzenia objęty był w tym czasie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

(bezsporne, druk zgłoszenia szkody k. 45-47, fotokopia oświadczenia k. 37v, potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego k. 41-41v)

W wyniku zdarzenia z dnia 4 października 2012 roku uszkodzeniu uległy następujące części (...) budowlanej (...) -6 o nr identyfikacyjnym (...): lampa tylna prawa, tunel tylny, wentylator, obudowa chłodnicy prawa. Przedmiotowa maszyna posiadała przed zdarzeniem dnia 4 października 2012 roku wcześniejsze uszkodzenia – osłona (pokrywa) wentylatora była połamana w dolnej środkowej części. Te poprzednie uszkodzenia nie powodowały ograniczenia funkcjonalności i użyteczności tunelu. Spowodowały jedynie zmniejszenie estetyki maszyny.

(pisemna opinia biegłego L. P. k. 55-58, pisemne opinie uzupełniające biegłego L. P. k. 73, 88-90 w zw. z kserokopią kalkulacji k. 6-8)

W dniu 9 października 2012 roku zgłoszono (...) Spółce Akcyjnej w W. szkodę w (...) budowlanej - (...) 380-6 o nr identyfikacyjnym (...), powstałą w związku ze zdarzeniem z dnia 4 października 2012 roku.

(kserokopia druku zgłoszenia szkody k. 45-47)

Decyzją z dnia 4 grudnia 2012 roku (...) SA w W. wypłacił na rzecz B. T. kwotę 10 420 złotych netto tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki K. (...) -6.

(decyzja z dn. 2012-12-04 k. 5)

W dniu 30 czerwca 2015 roku zmarł B. T.. Spadek po B. T. na podstawie testamentu z dnia 11 czerwca 2015 roku, nabyła w całości jego żona – E. T..

(akt poświadczenia dziedziczenia Rep. A nr 2434/2015 k. 114-115)

B. T. był płatnikiem podatku VAT.

(bezsporne)

Uzasadniony koszt naprawy (...) budowlanej - (...) 380-6 o nr identyfikacyjnym (...) przy uwzględnieniu jedynie tych uszkodzeń, które powstały w wyniku zdarzenia z dnia 4 października 2012 roku, przy przyjęciu średniej stawki roboczogodziny w zakładach naprawczych na terenie miejsca zamieszkania powoda, wynoszącej 100 złotych netto, przy użyciu części z logo producenta według cen z daty 7 stycznia 2015 roku wynosi 20 695 złotych netto, w tym koszt tunelu tylnego to 8300 zł.

(pisemna opinia biegłego L. P. k. 55-58, pisemne opinie uzupełniające biegłego L. P. k. 73, 88-90)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego L. P..

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego należy odnieść się do wartości dowodowej złożonej w niniejszej sprawie wraz z pozwem kalkulacji naprawy. Dokument ten sporządzony został na zlecenie strony powodowej i jest oparty na oświadczeniach zleceniodawcy. Nie budzi, zatem żadnych wątpliwości, że ten środek dowodowy stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Wobec treści żądania strony powodowej i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego z zakresu wyceny maszyn, urządzeń i pojazdów L. P. na okoliczność ustalenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy ładowarki kołowej powódki uszkodzonej w skutek zdarzenia z dnia 4 października 2012 roku. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu oraz wątpliwości stron. Biegły nie dokonał oględzin uszkodzonej ładowarki z uwagi na częściowe naprawienie maszyny w stopniu umożliwiającym jej wykonywanie prac budowlanych, a także trudności organizacyjne w postaci zlokalizowania maszyny na terenie budowy tunelu dworca Ł.-F. oraz konieczności uzyskania specjalnej przepustki umożliwiającej osobom postronnym wejście na teren budowy. Biegły oparł się zatem na znajdującym się w aktach sprawy materiale dowodowym. Wnioski przedstawione w opinii, zostały przez biegłego oparte na materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym biegłego. Biorąc pod uwagę podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych wniosków Sąd uznał sporządzone opinie za w pełni miarodajne i wyczerpujące. Po złożeniu opinii uzupełniających strony nie wnosiły o ich dalsze uzupełnienie. Sąd pominął jedynie te rozważania biegłego zawarte w opinii, które wykraczały poza zakresloną tezę dowodową i odnosiły się do zasad ustalania odszkodowania w oparciu o wyrok Sądu Najwyższego w sprawie III CRN 223/80 /k. 88-89/.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie

stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 k.p.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DZ. U. Nr 124 poz. 1152 ze zm.) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury (uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, Mon. Prawn. 2004/2/81), odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Jedynym zatem wyznacznikiem wysokości odszkodowania jest, czy jest ono zgodne z kosztami niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi. Nie istnieje tym samym wymóg stosowania konkretnego systemu ustalania wysokości odszkodowania. Rzeczą zaś oczywistą jest, że w sytuacji występowania na rynku kilku systemów, mogą się one różnić od siebie. Nie ulega wątpliwości, iż w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, jakie ponieść należy w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1980 r. III CRN 223/80 przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., w sprawie o sygn. akt II CR 425/72, OSNCP 1973/6/111). Zwiększenie wartości rzeczy po naprawie można by uwzględniać tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem (czego strona pozwana w niniejszej sprawie nie wykazała, o czym także dalszej części uzasadnienia).

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że w wyniku kolizji z dnia 4 października 2012 roku uszkodzeniu uległa ładowarka kołowa marki K. (...) -6, numer identyfikacyjny (...), stanowiąca własność E. T. (następczyni prawnej B. T.). Nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności (...) Spółki Akcyjnej w W. za szkodę, w związku z ochroną udzieloną na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Nie budził również wątpliwości fakt wypłaty stronie powodowej kwoty 10 420,00 zł i sposób likwidacji szkody, uznający zasadność dokonania naprawy uszkodzonej maszyny.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych

granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.).

Przepis art. 6 k.c. ustanawia podstawową regułę dowodową, oznaczającą, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada ta znajduje potwierdzenie w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, według którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c. zdanie pierwsze).

Zakres uszkodzeń ładowarki kołowej zgłoszony przez stronę powodową w ocenie Sądu nie znalazł potwierdzenia w materiale dowodowym. Biegły sądowy wskazał wprawdzie, że uszkodzenia podstawy zamka oraz pocięcie stelaża tunelu mogły powstać w zdarzeniu z dnia 4 października 2012 roku, jednakże uszkodzenia te nie zostały wykazane w kalkulacji sporządzonej przez ubezpieczyciela bezpośrednio po zdarzeniu szkodzącym. Dopiero prywatna opinia wykonana na zlecenie strony powodowej wskazała na istnienie przedmiotowych uszkodzeń. Nie ma zatem pewności, iż uszkodzenia te powstały w związku ze zdarzeniem z dnia 4 października 2012 roku, nie zaś w okresie późniejszym. Strona powodowa nie zażądała uzupełnienia sporządzonej przez ubezpieczyciela kalkulacji naprawy ani dokonania dodatkowych oględzin celem stwierdzenia uszkodzeń podstawy zamka oraz pocięcia stelaża tunelu. Samo stwierdzenie przez biegłego o możliwości powstania tych uszkodzeń 4 października 2012 roku nie może stanowić podstawy do uznania ich za pozostające w związku z tym zdarzeniem.

W toku procesu strona powodowa ostatecznie nie wykazała, iż uszkodzenia te powstały w związku ze zdarzeniem z dnia 4 października 2012 roku. Powód (reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika) nie zgłosił na te okoliczności żadnych wniosków dowodowych (np. z zeznań świadków czy powoda), a to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania zasadności jej roszczenia. Bierność strony w tym zakresie nie zobowiązuje Sądu – poza wyjątkowymi przypadkami – do prowadzenia dowodu z urzędu. Jak wskazuje się w judykaturze Sądu Najwyższego nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż strona powodowa nie udowodniła istnienia związku przyczynowego między zdarzeniem szkodzącym a uszkodzeniem pojazdu w zakresie podstawy zamka oraz pocięcia stelaża tunelu.

Należy w tym miejscu wskazać, iż w świetle utrwalonego poglądu i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (uzasadnienie uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, w sprawie o sygn. III CZP 68/01, opubl. w OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczenie z dnia 27 czerwca 1988 roku, sygn. I CR 151/88). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma, więc znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić.

Powoływany uprzednio przepis art. 363 § 2 k.c. stanowi, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Reguła ta zmierza do urzeczywistnienia funkcji kompensacyjnej odszkodowania, gdyż zapewnia poszkodowanemu środki pieniężne w zakresie umożliwiającym nabycie dóbr lub usług, niezbędnych do naprawienia doznanego uszczerbku. Tej regule w postępowaniu procesowym odpowiada norma określona w art. 316 § 1 k.p.c., nakazująca sądowi wyrokować, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

Przy ustaleniu kwoty należnego powódce odszkodowania Sąd, zgodnie z art. 363 § 2 k.c., wziął pod uwagę ceny z daty ustalenia odszkodowania (tj. daty sporządzenia przez biegłego pisemnej opinii podstawowej). Odejście od tej reguły możliwe jest wyłącznie wtedy, gdy szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w

innej chwili. Owe szczególne okoliczności mogą przemawiać za określeniem odszkodowania z uwzględnieniem cen z daty wyrządzenia szkody lub cen późniejszych, ale wcześniejszych niż z chwili ustalania odszkodowania. Odstępstwo od ogólnej reguły należy uznać za uzasadnione, jeżeli sam poszkodowany naprawił poniesiony uszczerbek, przed terminem ustalenia odszkodowania; wskazane będzie uwzględnienie cen z chwili nabycia rzeczy lub usługi przez poszkodowanego.

Pełnomocnik strony powodowej wskazywał, iż odszkodowanie winno zostać ustalone z chwili uzyskania informacji o cenach części na dzień 5 listopada 2012 roku /k.12/.

W tym zakresie strona powodowa nie udowodniła zaistnienia okoliczności art. 363 § 2 k.c. Nie podnosiła nawet (a tym bardziej nie udowodniła) w jakim zakresie i w jakiej dacie naprawa przedmiotowej maszyny została dokonana.

Sąd podzielił stanowisko pełnomocnika powoda, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do obniżenia odszkodowania o 10 % wartości uszkodzonej części maszyny budowlanej - tunelu tylnego. Biegły sądowy określając kwotę uzasadnionych ekonomicznie kosztów naprawy ładowarki kołowej (...), określił koszt wymiany tunelu tylnego w wysokości 8 300 złotych netto, następnie podaną kwotę obniżając o 10 % jej wartości wyjaśniając, iż uszkodzenie w dolnej środkowej części tunelu tylnego niezwiązane jest ze szkodą. Biegły podał, że w jego ocenie jest to uzasadnione ze względu na zasadę prawa odszkodowania o zakazie wzbogacenia się poszkodowanego. Biegły nie ustalał jednak (żadna ze stron o to nie wносиła) w jaki sposób ewentualnie wzrośnie wartość maszyny po naprawie.

Strona pozwana, obarczona ciężarem dowodu, nie wносиła w tym zakresie o wydanie przez biegłego opinii uzupełniającej na okoliczność wykazania wartości wzbogacenia powódki na skutek dokonania naprawy w uszkodzonej maszynie poprzez wymianę na nową części tunelu tylnego. Uznać zatem należało, iż pozwany nie wykazał, iż zastosowanie do naprawy maszyny nowej części tunelu tylnego prowadzi będzie do wzrostu jej wartości. Podkreślić przy tym należy, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012 roku (III CZP 80/11), które Sąd orzekający w pełni popiera, o tym że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można by mówić tylko wtedy gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu jako całości. W sytuacji niewykazania przez pozwanego wzrostu wartości maszyny (...) na skutek zamontowania w niej nowego tunelu tylnego, nieuzasadnione jest obniżenie odszkodowania o 10 % wartości tej części.

Wysokość przyznanego odszkodowania winna zatem odpowiadać rzeczywiście uzasadnionym kosztom naprawy maszyny. Strona powodowa miała bowiem prawo dochodzić od ubezpieczyciela, poza kwotą już jej wypłaconą, kwoty potrzebnej do dokonania pełnej naprawy maszyny. Koszt ten, zgodnie z opinią biegłego, wyniósł 20.695 złotych netto. Pomniejszenie tej kwoty o sumę już wypłaconą (10.420 zł), daje kwotę 10.275 zł netto, która podlegała zasądzeniu od strony pozwanej - (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki, z tytułu pozostałej części należnego odszkodowania.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

Kwestią bezsporną było, iż kwota ustalonego odszkodowania winna zostać wypłacona w kwocie netto (bez podatku VAT), gdyż powód był podatnikiem podatku VAT. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 kwietnia 1997 r., III CZP 14/97 opubl. OSNC 1997/8 poz. 103 odszkodowanie za szkodę poniesioną przez podatnika podatku VAT na skutek zniszczenia rzeczy, ustalone według ceny rzeczy, nie obejmuje podatku VAT mieszczącego się w tej cenie, w zakresie, w jakim poszkodowany może obniżyć należny od niego podatek o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu rzeczy.

Podstawę orzeczenia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c. Zobowiązania pieniężne wynikające z czynów niedozwolonych są z reguły zobowiązaniami bezterminowymi. Dłużnik obowiązany jest wykonać je niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Dłużnik popada, więc w opóźnienie dopiero wtedy, gdy nie czyni zadość temu obowiązkowi (art. 455 k.c.).

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia zobowiązania w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia określa art. 817 § 1 k.c. Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 9 października 2012 roku. W sytuacjach wyjątkowych, jeżeli w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia m. in. wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 k.c.)

Pozwany nie zakwestionował wskazanej w pozwie daty początkowej biegu terminu odsetek ustawowych, ani nie wykazał przyczyn uzasadniających przedłużenie postępowania likwidacyjnego ponad ustawowy 30-dniowy termin. W przedmiotowej sprawie wymagalność roszczenia z tytułu odszkodowania nastąpiła po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi, dlatego żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 9 listopada 2012 roku jest uzasadnione.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowi art. 100 k.p.c. statuujący zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Roszczenie zgłoszone przez powódkę zostało uwzględnione w 78,25 % (zasądzono kwotę 10.275 złotych z żądanej pierwotnie 13.130 złotych). Koszty poniesione przez powódkę stanowiły łącznie kwotę 3.459,40 zł, obejmując: 657 zł opłaty od pozwu, 800 zł zaliczki na wynagrodzenie biegłego, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa oraz 2.400 zł tytułem zastępstwa procesowego określonego w oparciu o § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348). Koszt poniesiony przez pozwanego to koszt w łącznej wysokości 2.417 zł, na które złożyły się: 17 zł opłaty od pełnomocnictwa oraz 2.400 zł tytułem zastępstwa procesowego określonego w oparciu o § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349). Biorąc pod uwagę procent przegrania sprawy przez pozwanego, winien on ponieść koszty w kwocie 4.598,28 zł, zaś strona powodowa w kwocie 1.278,12 zł. Z tych względów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.181,28 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), Sąd zwrócił powódce ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 414,60 zł z kwoty 800 zł uiszczonej w dniu 3 października 2014 roku, tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi.